

mæssig Forretningssgang. — Det er muligt, at der kunde tænkes flere enkelte Punkter, hvor jeg paa Grund af min separate Stilling i Udvalget burde give et Supplement til, hvad der er anført i Mindretallets Votum. Jeg har fuldstændig kunnet sluttet mig til, hvad der foreligger i Betænkningen, men det er, som sagt, muligt, at det paa flere Punkter kunde være hensigtsmæssigt at give nogle supplerende Bemærkninger om, hvorledes jeg har betragtet Sagen. Det er saaledes Tilfældet med Hensyn til de omtalte Klager. Det er ganske rigtig, at jeg er enig med Flertallet i, at der ikke er indgivet Klage til den kombinerede Ret, men det angaar jo Sagens formelle og ikke dens reelle Side. Jeg skal i alt Fald ikke forfølge dette videre, jeg har kun kortelig villet motivere min Betragtning, hvorfor et andet Medlem af Udvalget, der desto værre ved Eggdom er forhindret i at være tilstede, og jeg ikke have kunnet slutte os til det Forslag, at Statsrevisionens 4de Indstilling skulde udgaa. Jeg tror, at Sagen, efter at den har vaakt en saa stor Opmærksomhed i Publikum, er af en saa alvorlig Betydning, at Rigsdagen ikke kan lægge den tilside uden at tage Beslutning om, hvilket Indtryk man har faaet af hele Sagen. Jeg skal for Diebliffet indskrænke mig hertil.

Fischer: Inden jeg gaar over til at omtale det Spørgsmaal, som nu senest har været under Forhandling, maa jeg gjøre et Par Bemærkninger om en foregaaende Udtalelse i Betænkningen. Et Sted fremsætter nemlig det ærede Udvalg nogle Bemærkninger om, at Statsrevisionen har troet at „kunne lade en Udgift passere“, hvilket i Overensstemmelse med Udtrykket „kan passere“ menes at indeholde en Dadel. Her vil jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at hvis det var Tilfældet, saa maatte ogsaa Udtrykket, „at lade passere“ udtale en Dadel, thi her staar, at Statsrevisionen „tror at kunne lade det passere.“ Jeg finder, at det er en overordentlig paasjømmelesværdig Gjerning, at man vifter hvert Støvgran af Dadel, som Noget kunde lade falde paa Ministeriet, bort, især i en Tid som denne, hvor der, som Gud skal vide, er Folk nok, der gaa frem paa en anden Maade; men jeg tror dog, at Sverren, selv i en god Sags Tjeneste som denne, kan være for glødende, og jeg vil henstille til det ærede Udvalg, om det ikke skulde være kommet et lille Stykke over Stregen ved den Bemærkning, det her har fremsat.

Jeg kommer nu til Undermaalet af Kul. Angaaende denne Sag har Udvalget faaet et Aktstykke fra Ministeriet, som jeg ikke har havt Leilighed til at se, og som jeg derfor ikke skal udtale mig videre om; men der er en Ytring, som foranlediger mig til en Bemærkning, Det synes nemlig at fremgaa af Betænkningen, at det ærede Udvalg ikke har ment, at 4 $\frac{1}{2}$ pCt. var nogen

for stor Difference i Marinens Kulregnskab. Der til vil jeg kun bemærke, at 4 $\frac{1}{2}$ pCt. af Marinens aarlige Kulforbrug løber op til henimod 1,500 Tønder om Aaret, og jeg føler mig forvisset om, at Udvalget ikke har villet udtale, at, naar kun Regnskabet og Beholdningen stemmede paa 1,500 Tønder nær, var der i Grunden ikke Noget i Veien. — Det næste Spørgsmaal, der omhandles i Betænkningen, er Kulbeholdningen, og hvad dertil hører. Ved dette skal jeg dog ikke dvæle for Diebliffet, thi jeg skal i al Korthed komme tilbage dertil senere.

Saa komme vi til Spørgsmaal om Antagelsen af kasseret Tømmer. Med Hensyn til denne Sag gjorde den ærede Ordfører den Bemærkning, at den ikke var let at fremstille, og han gik derpaa udførlig ind paa, hvorledes Sammenhængen var med de skriftlige Klager, denne Sag vedrørende. Jeg har gjort mig ikke ganske ringe Umage for efter Aktstykkerne at finde Rede der, men det er ikke lykkedes mig; derfor staar det i Betænkningen henstillet fra Statsrevisionens Side som tvivlsomt, hvorledes Sammenhængen egentlig er. Smidleritid har det ærede Udvalg troet at finde Traaden i Labyrinthen; men det er vist ikke blevet bemærket af den ærede Ordfører, at han derved er kommen i Kollision med en klar og bestemt Udtalelse i et af Hovedstadens Blade for igaar fra den Mand, som uimodsigelig maa vide Besked med Sammenhængen, nemlig den forhenværende Folkethingsmand, som har sat den hele Sag i Bevægelse. Jeg tror derfor, vi gjøre rettest i at lade denne Sag staa hen for Diebliffet og ikke bryde os om, hvorledes det forholder sig med Tilblivelsen af de skriftlige Aktstykker i Sagen, men holde os til, hvad der staar i dem. — Det er ikke let at give en Fremstilling af Sagen, lagde den ærede Ordfører. Ja, jeg indrømmer, at det ikke overraster mig, at den ærede Ordfører har fundet Vanskelighed derved; thi jeg har temmelig nøje gransket i Betænkningen, og jeg maa tilstaa, at jeg ikke kan se rettere, end at der i den fremtræder to Opsattelser af Sagen, der gaa stik imod hinanden, og som jeg anser for absolut uforenelige. Jeg skal kun tillade mig at sige, hvorledes jeg tror, at Sagen i al Korthed kan fremstilles efter den Klage, som er fremkommen. I 1868 fandt en Tømmerbesigtelse Sted paa Værftet, hvori Kapitain Bauer var Formand. Jeg vil oftere komme til at omtale denne Mand, og da det ikke er helbdigt, at vi oftere end nødvendigt nævne Navne paa Folk, der ere fraværende, vil jeg følge Udvalget og betegne ham som „Formanden“ — der er vel Ingen, der vil tage feil og tro, at jeg mener vor høitærede Formand, der ellers pleier at benævnes med dette Navn. Utsaa Kapitain Bauer var Formand for denne Besigtelseskommission, der holdt sit Møde — skildrer man os — til Kl. 10 $\frac{1}{2}$; „da forlod Formanden Besigtelseskommissionen.“ Jeg skal senere komme til at tale om, hvorledes det gik til. Efter at